3. Kuidas üks mölder ükskord wiimist kohut ja surmute ülestõusmist seletas.

Ühel missioni pühal wiibisiwad möningad õpetajad, kiriku wõõlmõldrid ja muud Jumala riigi armastajad mehed päraft jumalateenistust ühtekokku ja rääkisiwad üheft ja teiseft, kuidas Jumala riigi wälja lautamise poolest lugu paganate seas on. Ja nõnda läks jut edasi ja ikka edasi ristirahwa peale — et — eht meie küll kest ristirahwa seas elame, siiski meie seas weel ristitatud paganaid weel wäga palju on. Seal hakkas üks mölder nende seast kõnelema:

„Mina istusin ükskord ühes koosolikus oma sõbraga. Kui esimesed ja tarwilisemad asjad oliwad äraräägitud, tuli minu sõbra tuttaw, üks peenike ja annstatud härra ja istus ka meie kõrwa.“ „Kas olete juba kuulnud,“ küsis tema, „et eile õhtu meie sõber N. on äraſurnud? Ja koguni äkiste. — Kahju selle mehe päraft! Oli üks aunwäärt ja usin ametmees ja armas seltsiliige“ — ja nõnda läks kõne weel natuke aega edasi, kunni wiimaks waljuma healega lõpetas: „Noh, tema on ka annsaste elanud ja omaft elust rõõmu maitsenud — ja ta on wäga õiete teinud, sest kui meie ükskord surnud oleme, siis on ju kõik otsas.“

„On kõik otsas?“ — küsisin mina, „arwate teie tõeste, et siis kõik otsas on?“

„Ah,“ wastas tema naerdes, „teie surete ka ses wanas ebauskus? Mis peaks meil päraft surma siis weel teha olema? Kuidas puu langeb, nõnda ta jääb!“ — —

„Wäga tõsi,“ ütlesin mina, „kuidas puu langeb, nõnda ta jääb — aga ärge pange pahaks, kui teie nende sõnadega näidata tahate, et päraft surma kõik otsas on, siis ei ole teie seda asja weel õigel wiisil järelewaatnud, sest see arwamine passib selle asjale, just kui rusikas silma peale. Waadake,“ ütlesin ma edasi, „mina pean oma mõldri ameti kõrwas ka ühtlase puude kauplemist, seal ostan siis sagedaste tüki wiisi metsa ja lasen puud maharainda, — seal olen ma siis mõnikord nende mahalangenud puude juure seisma jäänud ja iseeneses mõtelnud: Kuida puu langeb, nõnda ta jääb, ükski ei seisa enam üht aastat ega pääiva omal kohal, ükski ei kaswa enam jämedamaks ega kõrgemaks, ei lähe enam paremaks ega pahemaks; paremat, kui n'ad kord on, ei wõi neist enam saada; — aga, armas härra, nüüd ei ole nendega weel ammugi asi otsas, waid tuleb alles päris otsus kätte;

Eesti-ma rahwa Kalender 1879, lk. 28